

## Arrest

nr. 54 481 van 18 januari 2011  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Nsukka (Enugu state). U bent een etnische Igbo en een christen. U en uw zus werden niet aanvaard door de familie van uw vader omdat jullie moeder niet van Igbo origine was en jullie gezin leefde buiten het familiedomein in de 9th Hill buurt, in Enugu State. Uw vader was vrachtwagen chauffeur en had een tweede huis in Jos. U reed af en toe mee met de vrachtwagen en verbleef dan een periode bij hem in Jos. Uw moeder ontwikkelde psychologische problemen en verdween in 1991 vanuit haar opvangplaats in Jos. Na de dood van uw vader in 1997 kon u niet langer in het huis in de 9th Hill buurt blijven. Uw zus ging toen bij een vriend in dezelfde buurt wonen. U plande om met de financiële steun van een vriend van uw vader, Chukwondi Okeke, uw middelbare studies af te maken in Onitsha (Anambra State), maar toen de man*

zakelijke problemen kreeg ging jullie overeenkomst niet door. In 2001 ging u in op een voorstel van een collega-vrachtwagenchauffeur van uw vader, genaamd Kisito, om met hem te werken als zijn assistent, en verhuisde u naar Zololo in Jos. In 2005 werd u aangevallen toen u zich met de vrachtwagen op Faringada markt begaf. U had snijwonden op uw armen en een hoofdletsel en keerde voor verzorging terug naar de 9th Hill area. U werd bang en wilde niet langer in de transportsector werken. In 2007 startte u een eigen groothandel in schoenen en reisde voor de aankoop van uw waren regelmatig naar Lagos en naar Cotonou in Benin. In september 2007 werden in de buurt van uw magazijn mensen gedood. De moslims van de Hausa stam beschuldigden christenen van de Igbo stam, waartoe de meeste eigenaars van de winkels in die buurt behoorden, van de moorden. Verschillende eigenaars werden door de politie gearresteerd. U was op het moment van de moorden in Cotonou voor zaken. Toen u enkele dagen later terugkwam en ondervraagd werd door de politie kon u met uw busticket aan de politie aantonen dat u niets met de gebeurtenissen te maken had. Ongeveer een maand na de gebeurtenissen ontving u drie berichten op uw telefoon waarin men u bedreigde. Op aanraden van de ouderen ging u ermee naar de politie maar aangezien u de afzender niet kende wilden zij niets ondernemen. U verhuisde naar een andere buurt en zette u schoenenhandel van daaruit verder. In november 2008 waren er opnieuw religieuze gevechten in de stad Jos. In november 2009 besloot u Jos te verlaten en naar een vriend van u te gaan in Kabala (Kaduna state). Toen u aankwam in Kabala werd u aangevallen door een bende waarbij de politie tussenbeide kwam. Diezelfde dag nog begon u opnieuw berichten met dreigementen te ontvangen op uw telefoon. Na vier dagen keerde u terug naar Jos en herstartte u de zaak. U bleef berichten ontvangen en een maand later, op 19 november 2009, werd er 's nachts in uw magazijn ingebroken en werd alles overhoop gehaald. U ging naar de politie maar toen die de veiligheidspersonen ondervroeg beweerden zij niets te hebben gezien. Na drie dagen besloot u dat u niet langer in Jos kon blijven. U dook enkele dagen onder bij uw vriend Chinedu waar u met uw vriend Titus uw vertrek uit Nigeria besprak. Titus bracht u in contact met een smokkelaar genaamd Frank. U reisde met hem naar Lagos waar u hem 4000 dollar betaalde om u naar Europa te brengen. Eind december 2009 verlieten jullie Lagos en reisden per bus naar Gambia. U verbleef ongeveer een maand in Gambia terwijl Frank trachtte uw visum voor België te regelen. Uiteindelijk reisde u zonder paspoort per boot vanuit Senegal naar Spanje. Van daaruit nam u de trein naar België waar u op 17 maart 2010 aankwam. Op 18 maart 2010 vroeg u in België asiel aan.

## **B. Motivering**

**Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.**

U verklaarde Nigeria te hebben verlaten omwille van het algemene geweld tussen moslims en christenen (Zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 1 oktober 2010, hierna CGVS, p. 8) en omwille van de persoonlijke bedreigingen en vervolging door Hausa moslims, nadat in september 2007 mensen werden gedood op Gangere Road (CGVS, p. 7).

**Vooreerst kunnen met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten een aantal bedenkingen gemaakt worden.**

U verklaarde dat u de represailles vreest van de Hausa moslims uit Jos, die u er samen met de andere Igbo winkelhouders van Gangere road van beschuldigen verantwoordelijk te zijn voor de moorden op moslims die daar plaatsvonden in september 2007 (CGVS, pp. 9-10). U slaagt er echter niet in aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk door deze personen en omwille van bovenstaande redenen vervolgd wordt.

Volgens uw verklaringen was u op het moment van de moorden immers op zakenreis en kon u dit ook aan de politie bewijzen waardoor u nooit verdacht of gearresteerd werd (CGVS, p. 7). Verder hebt u geen weet van andere winkelhouders die dergelijke bedreigingen kregen ten gevolge van wat er in september 2007 gebeurde (CGVS, p. 10). Aangaande de bedreigingen die u beweerde te hebben ontvangen na de gebeurtenissen in september 2007 preciseerde u dat in totaal drie berichten met bedreigingen kreeg, allen in dezelfde week (CGVS, p. 7) en het nadien tot november 2009 duurde vooraleer u opnieuw dreigementen ontving (CGVS, p. 8). Verder was de afzender van de berichten u onbekend en werd er in de boodschappen geen melding gemaakt van een precieze beschuldiging ten aanzien van u (CGVS, pp. 8-9). Ook tijdens de aanval in Kabala herkende u geen enkele moslim van Jos onder uw belagers en ook nadat u terugkeerde naar Jos hebt u geen van hen ooit teruggezien (CGVS, p. 13). Tenslotte heeft u geen enkele concrete informatie over de daden van de inbraak in uw zaak en hun bedoelingen (CGVS, p. 9). Uw verklaringen over de identiteit van uw belagers en hun motieven zijn dermate vaag dat u niet op overtuigende wijze heeft aangetoond dat deze bedreigingen kunnen opgevat worden als 'vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève.

Verder kadert u uw beslissing Jos te verlaten in het algemene religieuze geweld dat zich voordoet in Jos, voornamelijk de gevechten die plaatsvonden in november 2008 (CGVS, pp. 7-8). De vaststelling dat u nadien een jaar wachtte, tot november 2009, vooraleer u een eerste keer het initiatief nam om de stad te verlaten, dat u bovendien al die tijd geen problemen kende met Hausa moslims en dat u ook uw handel zonder problemen kon voortzetten (CGVS, 8), is echter een belangrijke aanwijzing voor het feit dat de ernst van deze vrees in grote mate dient te worden gerelativeerd.

Tenslotte dient te worden vastgesteld dat u nadat u in Kabala werd aangevallen, besloot terug te keren naar Jos (CGVS, p. 8). Nochtans had u uit de berichten die u de dag van de aanval ontving afgeleid dat uw belagers uit Jos afkomstig waren en ze u vermoedelijk tot in Kabala gevolgd waren. Het is in dat opzicht zeer bevreemdend dat u op dat moment er geen probleem van maakte om naar Jos terug te keren en uw zaak te hervatten, maar dat u een maand later, nadat uw zaak door onbekenden werd overvallen, u het plots wel noodzakelijk achtte om onder te duiken en het land te verlaten (CGVS, p. 9).

Al deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw vrees door moslims uit Jos vervolgd te worden grondig aan.

**Voorts dient te worden opgemerkt dat – zelfs al zou kunnen worden aangenomen dat u persoonlijk vervolgd wordt door moslims in Jos, hetgeen in het licht van het voorgaande kan worden betwist – u onvoldoende elementen aanhaalt waaruit blijkt dat u geen bescherming binnen Nigeria zou kunnen krijgen door u elders in het land te vestigen.**

Immers, u vreest de (Hausa) moslims in Jos en verklaart dat uw leven door hen in gevaar is. Deze vrees is echter plaatselijk van aard. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zich, als christen, niet elders in (het zuiden van) Nigeria kan vestigen, waar uw belagers u niet kunnen vinden en waar de christenen in de meerderheid zijn en dergelijke religieuze conflicten veel minder voorkomen (zie informatie in het administratief dossier).

Wanneer u de vraag gesteld werd naar een mogelijke hervestiging binnen Nigeria, zoals Lagos waar uw zus verblijft (CGVS, p. 5) of Enuke state, waarvan u afkomstig bent en waar u nog vrienden heeft (CGVS, pp. 2-3), antwoordt u door te stellen dat het leven in Lagos moeilijk en duur is (CGVS, p. 9) en er in 9th Mile weinig zakelijke mogelijkheden zijn, en bovendien geen geld meer heeft om een nieuwe zaak te beginnen (CGVS, p. 14). Verder stelde u dat er enkel in Enuke State geen moslims zijn maar dat uw familie u daar niet aanvaardt en er ook daar moslim vrachtwagenchauffeurs passeren die u kwaad kunnen berokkenen (CGVS, p. 14). Dit zijn echter ontoereikende redenen om een intern vluchtalternatief niet te overwegen en beroep te doen op internationale bescherming. U hebt immers aangetoond zelfstandig te zijn en voldoende ondernemend te zijn om een eigen zaak op te richten en internationale handel te drijven (CGVS, pp. 4-5). Bovendien stelde u bij uw eerdere problemen in Jos in 2005 en 2008 reeds toevlucht te hebben gezocht bij uw vrienden in 9th Mile, uw vroegere woonplaats in Enuke State (CGVS, p. 3 en p. 11). Ten slotte stelde u nooit problemen te hebben gekend met de Nigeriaanse autoriteiten (CGVS, p. 5).

De vaststelling dat u niet alle mogelijkheden in Nigeria heeft uitgeput op aan de vervolging door moslims te ontsnappen roept vragen op bij de werkelijke motieven voor het verlaten van uw land, omdat het binnen de verwachtingen ligt dat men eerst alle mogelijke inspanningen zou doen om in het land van oorsprong een oplossing te zoeken, alvorens internationale bescherming in te roepen.

Voor wat uw reisweg betreft kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden. U verklaarde begin dit jaar een maand in Gambia verbleven te hebben waar de smokkelaar met uw paspoort een visum voor Nederland trachtte te regelen (CGVS, p.12). Het Commissariaat-generaal beschikt echter over informatie dat er met uw paspoort een visum werd aangevraagd bij de Belgische ambassade in Senegal (zie informatie in het administratief dossier). Vervolgens stelde u dat u zonder paspoort Gambia heeft verlaten en in Senegal de boot naar Spanje heeft genomen (CGVS, p. 12). Toen uw paspoort u later, in België, werd bezorgd door een contactpersoon van de smokkelaar, stelde u vast dat er geen visum voor Nederland of België instond. Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd er wel degelijk een transitvisum voor België afgeleverd voor uw paspoort (zie informatie in het administratief dossier). Gevraagd naar waar het paspoort nu is stelde u tenslotte dat het in juni in België werd gestolen, vóór u het bij Dienst Vreemdelingszaken kon neerleggen (CGVS, p. 6).

**Gelet op het voorgaande kan in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.**

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Het betalingsbewijs van het medicament Amitriptiline uit Nigeria en het medische attest dat u in België een verdere behandeling krijgt met Redemex, tonen aan dat u omwille van uw psychologische klachten antidepressiva neemt, maar kan echter geen uitsluitel bieden over een mogelijk verband tussen deze klachten en de door u aangehaalde vervolging. Het proces

verbaal van de politie in Kaduna bevestigt dat u in Kabala werd aangevallen. Het document werd echter opgevraagd toen u reeds in België was door uw vriend die de politie hiervoor diende te betalen (CGVS, p. 8), wat toelaat om de authenticiteit ervan in twijfel te trekken. Bovendien stelt het document dat u op zakenreis was in Kaduna, wat in strijd is met uw verklaring dat u Jos had verlaten om bij uw vriend in Kabala te gaan wonen (CGVS, p. 8). Het document maakt verder melding van een persoon die opgesloten werd in verband met uw zaak, hoewel u stelde dat de politie enkel een rapport opstelde en verder niets ondernam (CGVS, p. 8). De verblijfs- en werkvergunning voor Gambia, bevestigt uw verklaring in Gambia te hebben verbleven maar zegt verder niets over de redenen van uw vlucht uit Nigeria. U legde geen documenten voor om uw reisweg vanuit Gambia naar België te staven.

De brief van uw assistent in het opvangcentrum 'de Foyer' dd. 11 oktober 2010 maakt melding van een aantal incidenten die na uw gehoor op het Commissariaat-generaal plaatsvonden, namelijk de mislukte poging van uw vriend uit Kabala om een bewijsstuk te bekomen bij de politie, de verdwijning van diezelfde vriend op 4 oktober, een eerste tekstbericht dat u op uw Belgische telefoon ontving op 6 oktober 2010 waarin stond dat ze uw broer hebben en drie andere tekstberichten die u ontving op respectievelijk 6, 8 en 11 oktober 2010 met verzen uit de Koran. De verklaringen die u deed tegenover uw assistent en die vermeld zijn in de brief vormen echter geen bewijs voor de door u op het Commissariaat-generaal aangehaalde vervolgingsfeiten. De tekstberichten bieden geen uitsluitel over de afzender ervan noch zijn of haar intenties en kunnen derhalve de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in Nigeria niet bewijzen. Ook het proces verbaal (opgemaakt te Brussel op 6 oktober 2010) aangaande de verdwijning van uw vriend bevat louter uw eigen verklaringen en kan aldus de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, beroept verzoeker zich op een schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker bevestigt dat hij represailles vreest van de Hausa moslims uit Jos en dat hij na de gebeurtenissen in september 2007 bedreigingen ontving per sms. Na de aanval in Kabala in november 2009 besloot hij Jos te verlaten. Toen hij er terugkeerde voelde hij zich er zeer onveilig. Op heden wordt verzoeker nog steeds belaagd door moslims uit Nigeria via sms-berichten. Op 6 oktober 2010 kreeg verzoeker bericht dat het familielid L.M.O. gevangen gehouden werd.

Verzoeker is van mening dat hij zich niet elders in Nigeria kan vestigen aangezien bij de inbraak in zijn winkel een camera met foto's van verzoeker werd meegenomen. Verzoeker is ten eerste bevreesd dat men hem op basis van dat fotomateriaal overal in het land kan vinden. Hij wijst er ook op dat de aanval in Kabala (Kaduna State) bevestigt dat hij inderdaad nergens volledig veilig is.

Verzoeker herhaalt hoe hij van Nigeria naar België is gereisd en wijst er nog eens op dat zijn paspoort in juni werd gestolen, voor hij het kon neerleggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker voert aan dat het gedeelte van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op een door verzoeker neergelegde brief (van zijn assistent in het opvangcentrum) fouten bevat. Niet alle erop vermelde incidenten vonden immers plaats na het gehoor. Aangaande de sms-berichtjes, meent verzoeker dat die minstens onderzocht dienden te worden en dat zij in elk geval een begin van bewijs vormen van de aangehaalde vervolgingsfeiten waaraan niet zomaar voorbijgegaan kan worden. Het CGVS dient rekening te houden met de moeilijke situatie waarin de kandidaat-vluchteling zich bevindt en is het vaak onmogelijk alle beweringen te staven met stukken. Als er coherente verklaringen worden afgelegd en als die ondersteund worden door een begin van bewijs, dan kan het CGVS daar niet zomaar aan voorbij gaan. Ook de verdwijning van verzoekers familielid dient serieus te worden genomen.

2.1.2. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat het familielid L.M.O., de broer van zijn vader, na het nemen van de bestreden beslissing, werd gedood. Hij werd in oktober ontvoerd en in december in de 'bush' teruggevonden. Verzoeker is ervan overtuigd dat de ontvoerders dezelfde personen zijn als deze die hem bedreigen want alleen het familielid had het telefoonnummer van verzoeker.

Verzoekers advocate omschrijft de historiek als volgt: verzoekers familielid ging naar het politiebureau om bewijzen te verzamelen doch werd gearresteerd en later vrijgelaten tegen betaling van een som geld; later werd verzoekers familielid alsnog ontvoerd en vermoord teruggevonden.

Verzoeker verklaart dat hij geen begin van bewijs kan bijbrengen omdat de echtgenote van het overleden familielid niet meer wil spreken met verzoeker omdat zij verzoeker verantwoordelijk acht voor de dood van haar echtgenoot.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van de verklaringen die hij aflegde op het Commissariaat-generaal. Dit is geen dienstig verweer ten aanzien van de motivering in de bestreden beslissing welke terecht vaststelt dat verzoekers verklaringen over de identiteit van zijn belagers en hun motieven dermate vaag zijn dat hij niet op overtuigende wijze heeft aangetoond dat deze bedreigingen kunnen opgevat worden als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève, zoals aangehaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verder werd terecht vastgesteld dat verzoeker na de gevechten in Jos (in november 2008) nog een jaar wachtte alvorens hij een eerste keer het initiatief nam om de stad te verlaten, hij al die tijd geen problemen kende met Hausa moslims en hij zijn handel zonder problemen kon voortzetten alsook dat het bevreesdend is dat verzoeker na de aanval in Kabala naar Jos terugkeerde en zijn zaak hervatte, hoewel hij dacht dat zijn belagers (in Kabala) uit Jos afkomstig waren, en dat hij een maand later, nadat zijn zaak door onbekenden werd overvallen, het plots wel noodzakelijk achtte om onder te duiken en het land te verlaten. Het louter herhalen van de vluchtmotieven is niet afdoende om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verweerder repliceert terecht dat het feit dat in het document van een medewerker van opvangcentrum De Foyer ook incidenten staan die plaatsvonden voor het gehoor, niet relevant is. Het attest is louter opgesteld op basis van verzoekers eigen verklaringen en vormt geen bewijs van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten. Verder heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat de tekstberichten geen uitsluitel bieden over de afzender noch zijn of haar intenties. Ook het proces-verbaal dat werd opgemaakt te Brussel op 6 oktober 2010 aangaande de verdwijning van verzoekers vriend bevat louter verzoekers eigen verklaringen en kan aldus de geloofwaardigheid van verzoekers relaas niet herstellen.

Verzoekers verklaringen ter terechtzitting over de dood van de broer van zijn vader worden niet ondersteund door enig begin van bewijs zodat deze bewering de gegrondheid van zijn vermeende vrees voor vervolging niet kan aantonen.

Behoudens voormelde vaststellingen kan dienstig worden verwezen naar artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet dat stelt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade indien van de vreemdeling redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij in dat deel van het land verblijft.

In casu wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zich, als christen, niet elders in (het zuiden van) Nigeria kan vestigen. Waar verzoeker thans opwerpt dat hij op basis van fotomateriaal vreest om overal in het land gevonden te worden, voert verweerder terecht aan dat het niet aannemelijk is dat de beweerde vervolgers van verzoeker niet

zouden weten hoe hij eruit ziet, zodat het feit dat er fotomateriaal van hem zou gevonden zijn, niet relevant is.

Bovendien blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal, gevraagd naar een mogelijke hervestiging binnen Nigeria, zoals Lagos waar zijn zus verblijft of Enugu State, waarvan hij afkomstig is en waar hij nog vrienden heeft, slechts antwoordde dat het leven in Lagos moeilijk en duur is en er in 9th Mile weinig zakelijke mogelijkheden zijn, en hij bovendien geen geld meer heeft om een nieuwe zaak te beginnen. Verder stelde verzoeker dat er enkel in Enugu State geen moslims zijn maar dat zijn familie hem daar niet aanvaardt en er ook daar moslim vrachtwagenchauffeurs passeren die hem kwaad kunnen berokkenen. De bestreden beslissing heeft dienaangaande terecht geoordeeld dat dit *in casu* ontoereikende redenen zijn om een intern vluchtalternatief niet te overwegen. Verzoeker heeft immers aangetoond zelfstandig te zijn en voldoende ondernemend te zijn om een eigen zaak op te richten en internationale handel te drijven. Bovendien stelde hij bij zijn eerdere problemen in Jos in 2005 en 2008 reeds toevlucht te hebben gezocht bij zijn vrienden in 9th Mile, zijn vroegere woonplaats in Enugu State. Ten slotte stelde verzoeker nooit problemen te hebben gekend met de Nigeriaanse autoriteiten.

Verzoeker laat de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent het al dan niet beschikken over een visum ongemoeid. Bovendien beweert verzoeker wel dat zijn documenten werden gestolen, maar hij toont niet aan dat hij daarvan aangifte heeft gedaan bij de politie of pogingen te hebben ondernomen om deze te herkrijgen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker ontwikkelt geen middel inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie sub 2.2.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4. Het enige middel is ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS